

Ks. Bp Kazimierz Górny

Ks. Bp Kazimierz Górny

Ks. Bp Kazimierz Górny uchwałą z dnia 24 sierpnia 2010 roku nr LVII/606/10. Z dniem 25 marca 1992 r. pierwszym rządcą diecezji rzeszowskiej został bp Kazimierz Górny, dotychczasowy biskup pomocniczy w Krakowie. Powierzono mu tym samym zadanie utworzenia podstawowych instytucji diecezjalnych, a przede wszystkim troskę o uświęcenie i zbawienie diecezjan. Urodził się on 24 grudnia 1937 r. w Lubniu k. Myślenic, w rodzinie Stanisława i Barbary z d. Lipień. Do szkoły podstawowej uczęszczał w rodzinnej miejscowości. Po jej ukończeniu w 1951 r. wstąpił do Niższego Seminarium w Krakowie. Naukę w zakresie szkoły średniej ukończył w Liceum Ogólnokształcącym im. Króla Jana III Sobieskiego w Krakowie.

Po maturze wstąpił do krakowskiego Wyższego Seminarium Duchownego, gdzie odbył studia filozoficzno-teologiczne i formację pastoralną. Uwieńczeniem tego etapu jego życia były święcenia kapłańskie, które przyjął 29 czerwca 1960 r. z rąk bp. K. Wojtyły.

Przez pierwsze dziesięć lat po święceniach pracował jako wikariusz w kilku parafiach archidiecezji krakowskiej: Jaworzno-Byczyna (1960-1961), Ujsoły k. Żywca (1961-1963), Bielsko-Biała (1963-1965), pw. św. Anny w Krakowie (1965-1970). W roku 1970 podjął pracę w Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Tam, na polecenie kard. K. Wojtyły, najpierw zorganizował Wydział Duszpasterstwa Rodzin, a następnie do 1977 r. kierował jego pracami. Nadto w latach 1972-1977 był sekretarzem krakowskiego Synodu Duszpasterskiego, odpowiedzialnym za sprawy organizacyjne Synodalnych Zespołów Studyjnych. Od 1973 r. należał też do archidiecezjalnej Rady Kapłańskiej, a w 1974 r. został członkiem Komitetu Roku Świętego.

W roku 1977 r. kard. Wojtyła zamianował ks. Górnego proboszczem w Oświęcimiu. Wraz z tą funkcją łączył obowiązki dziekana dekanatu oświęcimskiego. Troszczył się przede wszystkim o zaktywizowanie pracy duszpasterskiej oraz o utworzenie na terenie miasta nowych parafii. Głównie dzięki jego staraniom zawdzięcza swe powstanie parafia i kościół pw. św. Maksymiliana, którymi od 1983 r. zarządzał jako proboszcz. Wydatnie też wsparł utworzenie klasztoru sióstr karmelitanek bosych obok hitlerowskiego obozu zagłady w Oświęcimiu.

Dnia 27 października 1984 r. ks. Kazimierz Górny został prekonizowany na tytularnego biskupa Pertusy i biskupa pomocniczego w Krakowie. Sakrę biskupią otrzymał 6 stycznia 1985 r. w Rzymie z rąk papieża Jana Pawła II. Hasłem jego posługi są słowa „Omnia Tibi” (Wszystko Tobie). W archidiecezji pełnił obowiązki wikariusza generalnego. Należał też do grona kanoników krakowskiej kapituły archikatedralnej.

Kolejny etap życia bp. Górnego rozpoczął się 25 marca 1992 r., kiedy został biskupem ordynariuszem nowo utworzonej diecezji rzeszowskiej. Tego samego dnia objął ją kanonicznie przez wydelegowanego do tego zadania bp. E. Białogłowskiego. Następnie, 11 kwietnia 1992 r. odbył uroczysty ingres do katedry rzeszowskiej. Początkowo rezydował w mieszkaniu przygotowanym mu na plebani katedralnej, a następnie, od 15 sierpnia 1995 r., w Domu Biskupim, położonym przy ul. Ks. J. Jałowego 2.

Z wielkim zaangażowaniem podjął realizację zadania, wyznaczonego mu przez papieża Jana Pawła II. Znalazło to wyraz w tworzonych dziełach diecezjalnych. Przede wszystkim jego zasługą było zorganizowanie podstawowych struktur różnych instytucji diecezjalnych, m.in. Kurii Diecezjalnej (1992), Kolegium Konsultorów (1992), Instytutu Teologiczno-Pastoralnego im. bł. Józefa Sebastiana Pelczara (1992), Wyższego Seminarium Duchownego (1993), Rady Duszpasterskiej Diecezji (1996), Sądu Biskupiego (1997), Muzeum Diecezjalnego (1997), rzeszowskiej Kapituły Katedralnej (2000); utworzenie wielu organizacji katolickich, jak np. Caritas Diecezji Rzeszowskiej (1992), czy Akcja Katolicka (1995), a także otwarcie diecezji na środki społecznego przekazu; w diecezji powstały: diecezjalne radio „Via”, Źródło Diecezji Rzeszowskiej, Niedziela

Południowa, Droga Rzeszowska, Zwiastowanie... itp. Był też inicjatorem pierwszego Synodu Diecezji Rzeszowskiej, rozpoczętego 24 marca 2001 r. oraz wielu diecezjalnych akcji duszpasterskich.

Od samego początku troszczy się też o odpowiednie przygotowanie wykładowców seminaryjnych, wysyłając regularnie wielu księży na studia specjalistyczne w kraju i za granicą. Nadto zabiega o rozwój sieci parafialnej i dekanalnej, o budownictwo sakralne oraz wspiera tworzenie nowych placówek charytatywnych. Opublikował też szereg listów pasterskich, poruszających zasadniczo bieżące sprawy duszpasterskie i społeczne. Nadto włączył się aktywnie w sprawy natury publicznej, m.in. czynnie zabiegał o utworzenie uniwersytetu w Rzeszowie.

Z posługą biskupią w diecezji łączy też pracę w centralnych strukturach polskiego Kościoła: jest członkiem Komisji Episkopatu ds. Duszpasterstwa Rodzin (od 1985), był opiekunem Krajowego Duszpasterstwa Młodzieży Harcerskiej (1986-1995) i Ruchu Światło-Życie (1987-1990). W uznaniu zasług został ogłoszony honorowym obywatelem miasta Oświęcimia (1995) i gminy Lubień (2000). Dotychczasowe lata posługi pierwszego Biskupa Rzeszowskiego zaowocowały więc wieloma inicjatywami organizacyjnymi i duszpasterskimi. Bez wątpienia usprawniły one pracę duchowieństwa, a także wpłynęły na uaktywnienie religijne wiernych.